

Ріккі-Тіккі-Таві був мангустом. Його бойовий клич звучав так: рікк-тікк-тіккі-тіккі-чк! Коли він був малим, літня повінь винесла його з нори.

Він отямився і почув голос хлопчика:

— Тут мертвий мангуста. Влаштуймо похорон.

— Ні,— сказала мати,— візьмемо його й просушимо. Може, він насправді живий.

Виявилось, що тваринка жива, але мало не задихнулася. Ріккі розплющив очі та чхнув. Потім він оббіг стіл, сів, поправив шерсть, почухався і стрибнув хлопчикові на плече.

Увесь день Ріккі-Тіккі блукав по бунгало. Коли настала ніч, він побіг до Тедді в дитячу і заліз до нього в ліжечко. — Мені це не подобається, — мовила мати Тедді. — Він може вкусити дитину.

— Він такого не зробить, — заспокоїв її батько. — Із цією тваринкою Тедді буде в безпеці, навіть якщо до кімнати заповзе змія...

На сніданок Ріккі-Тіккі дали банан і трохи вареного яйця; він у всіх по черзі посидів на колінах.

Потім він пішов оглянути сад. Раптом почув дуже печальні голоси в колючому кущі. То були Дарзі, птах-кравчик і його дружина. Вони сиділи на краю свого гнізда і плакали.

— Що сталося? — спитав Ріккі-Тіккі.

— У нас велике горе, — сказав Дарзі. — Одне з наших малят учора випало з гнізда, і Наґ його з'їв.

— А хто такий Наґ? — запитав Ріккі-Тіккі.

Тут з густої трави під кущем долинуло тихе сичання.

Потроху з трави здійнялася голова із капюшоном.

Піднявши третину тіла над землею, істота подивилася на Ріккі-Тіккі лихими зміїними очима.

— Я — Наґ, — промовила вона. — Поглянь і вжахнись!

